

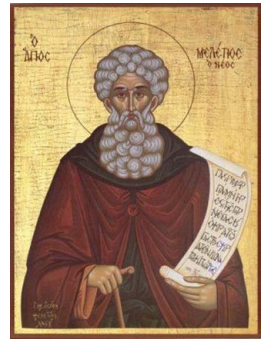
Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Μελετίου τοῦ Νέου (1η Σεπτεμβρίου)

Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ὁσίου Μελετίου τοῦ Νέου*

«Τέκνον Μάρκε, εὐλόγησον!»

Μία κοινὴ ζωὴ, ὅσο τερπνὴ καὶ εὐχάριστη καὶ ἄν εἶναι, ὅσες χαρὲς καὶ ἄν ἔχη, ἐπόμενο εἶναι νάχη καὶ τὶς λύπες τῆς. **Ἀ**λλ' ὅπως ἡ χαρὰ εἶναι κοινὴ εὐτυχία, ἔτσι καὶ ὁ πόνος εἶναι κοινὴ λύπη. **Αὐ**τὸ βέβαια συμβαίνει, ὅπου ὑπάρχει τὸ πνεῦμα καὶ ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, κάποια νύχτα, ὁ θάνατος κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Ἀδελφοῦ Μάρκου [ἦταν Ἱερομόναχος στὴν Μονὴ τοῦ Ὁσίου] καὶ τὴν ἄλλη μέρα δὲν βρισκόταν στὴ θέσι του γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὴν τράπεζα. **Ἡ** ἀγία ψυχὴ του εἶχε πετάξει στοὺς κόλπους τοῦ οὐρανίου Πατέρα.

Τὸ πένθος μεταδόθηκε σ' ὄλο τὸ Μοναστήρι καὶ οἱ Ἀδελφοί, μὲ βαθὺ πόνου γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ Μάρκου, ἔτρεξαν κλαίγοντας νὰ τοῦ δώσουν τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ. **Ἦ**ταν ἡ ὥρα τῆς τράπεζας· ποιὸς ὅμως εἶχε τὴ διάθεσι νὰ στρώσῃ τὸ τραπέζι ἢ νὰ φάῃ;

Ἐκεῖ, καθὼς τὸν εἶχαν μεσ' τὴ μέση καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ ψάλουν τὴ νεκρῶσιμη Ἀκολουθία, ἔρχεται ἕνας Ἀδελφὸς κλαίγοντας κοντὰ στὸν Ὁσιο καὶ τοῦ λέει μὲ ἀπελπισία:

- **Π**άτερ, πὲς στὸν Μάρκο νὰ πῆ στίχο, γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὴν τράπεζα.

Καὶ ὁ Ὅσιος ἀτενίζει τὸν νεκρὸ λέγοντας:

- Τέκνον Μᾶρκε, εὐλόγησον.

ᾠ θαῦμα! **Ὁ** νεκρός, συνηθισμένος νὰ ὑπακούῃ στὸν Ὅσιο, ἀνοίξε τὰ μάτια, σήκωσε τὸ χέρι, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ κινώντας τὰ χεῖλη εἶπε τὸ στίχο καὶ εὐλόγησε...

Οὐκ ἀδελφοὶ τᾶχασαν. **Μ**ιὰ κοίταγαν τὸν Ὅσιο καὶ μιὰ τὸν Μᾶρκο, πὺ μετὰ τὴν εὐχὴ ξανακοιμήθηκε πάλι τὸν αἰώνιο ὕπνο, γιὰ ν' ἀναστηθῆ ξανά, ὅταν ἡ σάλπιγγα τ' Ἀρχαγγέλου θ' ἀνοίξη τὰ σφραγισμένα μνήματα.

Πῶς νὰ σχολιάσῃ κανεὶς τοῦτο τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου; **Τ**ί νὰ πῆ; **Τ**ί νὰ εἶπαν τάχα τότε οἱ ὑποτακτικοὶ του;...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 304/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2001, σελ. 79. • Ιουλίας Γκέλη Μοναχῆς, Ἀνατολὴ στὸν Κίθαιρῶνα - Ὅσιος Μελέτιος, σελ. 41-42, ἔκδ. β', Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Μελετίου 1973. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.